

Hangi Ben

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Ocak 2020

Sözcüklerin ihanetine uğradım günbegün ve rüştünü ispatlamamış bir cümle olmanın telaşındayım. İçimdeki orman yangını ve ölü bitkiler belki de ağacın telaşına yenik düştüm ve ben de yandım yaşın yanında. Yasın dolduruşa getirdiği bir iklimim belki de devasa hükümlerin olduğu bir ana yasa lakin anne yüreğindeki yerimi de asla doldurmuyor hükümler ve sözcüklerin kefareatine ısrarla paye verip tembihliyorum da kalemime ölene kadar özgür kalmasını.

Kalan günde saklı yeminler; kalan zamanda saklı metinler elbet ifşa etmediğim binlerce duygu var ve ben, hangi ben olduğuma tam karar vermişken soru bombardımanına tutuluyorum ve yaralı gövdeme üç beş şiir yamayıp da sözüm ona yaşanır kılıyorum hayatı.

Gölgelerden çektiğim yok mu?

Ya, ben de bir gölge isem?

Gölge edenlere de teşekkürlerimi sunuyorum ki ana kıtadaki varlığıma delalet tüm sancılar. Günlük ihtiyaçların da asla mübalağasını yapmadan kıt kanaat yaşıyorum ve yasıyorum da.

Erguvanlardan şikâyetçiyim ki gül bahçeme dadanan bülbülden de hele ki çektiği çile nasıl ki dilinin de pervasızlığından ve ben çiçeklerimi yoluyorum aslında içimdeki orman yangınında sadece kalemimi kurtarıyorum ve telaşla çıkıyorum basamakları. Aşkın esasına dönük yüzünde hüznün hala da sevmeyi dileyebiliyorum ve seviyorum da üstelik haberleri yok iken ne de olsa ben sadece bir alt yazıyım ve şimdi kucağımdaki odunları da atıp ateşe...

Tutuşan nice şey belli ki rahmetin de ta kendisi y/andığım ve azağına aldığım her renk üstelik hangi renk olmam gerekiyorsa da değil kim ne renk görmek istiyorsa belimdeki ebemkuşağında.

Rotam.

Lanet rotam.

Rutin seyri ömrün ve sefasından çok cefasına aşına iken kâinatın yine de bahşedilen her acıyla ve imkânsızlıkla içli dışlıyım şimdi kürüyorum geceyi ve az sonra yağacak karın hazırlığında içimdeki okula kar tatili ilan ediyorum lakin kalem söz dinlemiyor ve sefil benliğim seken kurşun misali ve her nasılsa kör noktasına denk düşüp de...

Yarım kalan hikâyelerimi tamamladım işte ve yarım kalan şarkılar da ezberimde yine de güme giden ömrün akla zarar tutarsızlığı ile hesaba çekiliyorum üstelik ben, benlik tasasında değilken artık kim neyin peşinde ise ve sevgiden yana da sunuyorum fermanı elbet kulluk sıfatlarımdan yana hayli dertli ve yaptırım olmayan bir dilekçe ile de taahhüt etmişken...

Yolum düşmüşken notere...

Ve de en yakın akrabam iken başkâtip.

Sözcükler kan kaybından yana hayli mutlu ne de olsa onların varlığı yüreğimde kaynayan kazan'ın sermayesi. İlla ki baş koyacağım illa ki evrene kafa tutacağım ve biliyorum da başımı nerede eğmem gerektiğini ve seve seve O'nun katında yaşımı ve yasımı sunuyorum ve bahşedilen İlahi Aşkın rahmetinde pişmek adına huzurluyum gerçi hali hazırda yaşadığım dünyadaki ahaliye bunu izah edemiyorum ama latife yapsam da zaman zaman illa ki bekliyorum lanetin sonlanmasını ve adını anmadan değil günüm anım geçmiyor ve büyüyen devasa aşka baş koyduğumu da için için feryat ediyorum duyulmazlığın indinde şakıyan iç sesimle hemhal sefil cümlelere de yakın durmanın verdiği mutlak huzurla.

Az evvel pencereye konan ölü kuş biliyorum ki ölümünden ben sorumluyum ve düşünce gücümle de onun yaşadığına inandığım kadar ve yasin muadili ikircikli damlalar az evvel konan yüreğime günlerdir kovaladığım sefil kelebek ve yavru bir kedinin az evvel içimi titreten sesi kısaca tüm şahitlerim; kısaca şiir olmaya aday tüm hüznü cihanın belki de körelen zamanın devasa tırnağı hani pençesinden son anda kurtulduğum iblisin bir de meleklerin safiyetine eşlik eden zincir ve kurcaladığım hayatımda bir kurgu olmasını dilediğim mazim.

İşinin ehli kim ise en çok da insanlığından sorumlu...

Ve mevsimin kiri değil de kifayetsizliğine yenik düşüp kandığım bahar havası ve hala titreyen ellerimden kayan ettiğim duaların da rahmeti iken içimde saklı tuttuğum umut ve şiir yürekli insanların varlığına duyduğum inançla yolunu gözlediğim Allah dostu insanlar.

Bir isim.

Tükenmiş sıfatlar.

Türeyen yalnızlık.

Büyüyen rahmet.

Devasa bir koza aslında bıçkın aslında süzgün aslında sürgün edilmiş düşlerin içeri doluştuğu.

Randıman alamadığım hangi günse insanlığımı sorguladığım ve hangi resim karesi ise ben sadece bir noktaya denk düşüp de ürkünç coğrafyalardan firar eden yetim imgelerin de mağduriyetine eşlik eden aksanlı şiirler ve endamlı masallar elbette yaratılar insan elinden çıkan bir resim gibi ve yüce Yaratan her şeyde O'na delalet tüm yaslı gözlerde şakıyan bir coşku gibi ruhun da albenisine eşlik eden tutkulu mizansen.

Töhmet altında kalan bir şarkı belki de nakaratı unutilan.

Ve bir resim, kayıp ressamının peşinden koşan.

Ve bir nota dikte edilen.

Bir rota arz edilen.

Bir noktaya duyulan özlem lakin üç noktayla hayatı geçiştiren...

İzahı var ya da yok kimi şeyin ve ben, içimdeki misafiri de yatılı kalsın diye ikna etmişken elbette düş gücüme yenik düştüğüm nice yazı ve şiir bir bir öykündüğüm aslında huzurun da adresi iken...

Dönüp de b/aktığımda geriye...

Yoksa dönmeye bile değmez deyip de gözümü ve yüreğimi ufka diktiğim mi?

Anda saklı bir tutkuyu hala şiir olarak da yorumlayabilirken belki de neye denk düştüğümü hala çözümleyememişken.